

LÉVAI ALIZ

FÉRC

„Üszkös sebek felett múlnak az évek,
s én, a régi kislány, visszatérek,
mert vannak, akik mindig élnek,
és én sem haltam meg, én is élek.
Élnem kell, mert láttam az ördögöt.
Emberarca volt és szelíd kék szeme...”
(Kovács Vilmos)

*Minden este, mikor aludni próbálok,
a fal túloldaláról egy nő sikoltását hallom.
Egész életemben kísért, ahogy apám sörös
lehelettel a kihűlt vacsora miatt veri anyámat.
Én sarokban ülve, kezemmel szám előtt nézem
az ordító férfit, apámat. Könyörgök neki,
ne üsse tovább. Megvetően indul felém,
a dühtől biztosan megromlott látása,
bőrömön nyomja el cigijét.
Később elégedetten ül, tévét nézve:
vannak emberek, akik rosszabbul élnek, mint mi.
Minden este, mikor aludni próbálok,
arra gondolok, visszatérek
rohadó gyerekkorom zsákbabájához,
ami olyan hajszákkal van összevarrva,
amelyek ki sem hulltak volna fejbőrömből.*